

Oppepper

Niet in de zee en niet in de bergen

Ik herinner me een zomer waarin ik eens zei: “Wat verlang ik toch naar de zee, naar de weidsheid en de golven van de oceaan. Als ik daar eens naar toe kon, dan zou ik gelukkig zijn.” En toen deed die mogelijkheid zich voor en terwijl ik op het strand stond en de zoute lucht opsnoof en de wind door mijn haar streek, kon ik de zee heel zacht horen fluisteren: “Het geluk ligt niet in mij.”

En natuurlijk had de zee gelijk. Het was er prachtig, geweldig, adembenemend, maar toch ontbrak er iets. Mijn hart was toch niet volledig gevuld.

“Dan maar naar de bergen,” dacht ik. Als ik de gletsjers zou kunnen zien, met die indrukwekkende rotswanden en de onmetelijke vergezichten; als ik ver beneden in het dal het troostrijke geluid van koeienbellen zou kunnen horen, en mijn longen zou kunnen vullen met die frisse berglucht, dan zou ik volkomen gelukkig zijn.

Maar toen ik daar was aangekomen en uitkeek over de besneeuwde pieken, en mijn ogen de adelaar volgden op zijn tocht door de lucht, hoorde ik ook de berg fluisteren. En de boodschap die de berg voor mij had was dezelfde. “Het geluk ligt niet in mij.”

En dat was waar, want hoe schoon het er ook was, toch was er nog steeds een vreemde rusteloosheid in mijn hart, een bepaalde ongedurigheid, die me voort leek te stuwen.

En toen hoorde ik nog een stem.

Die kwam tot me toen ik ging zitten op een met bloemen bezaaide, zacht glooiende heuvel. Het was een hemelse stem, stil maar krachtig, en vervuld met een eindeloze liefde die mijn hart deed opspringen van vreugde.

En die stem zei: “Wat jij nodig hebt is dat je uitkijkt over de oceaan van Mijn liefde en dat je de bergtoppen van Mijn waarheid doorkruist, want hoe wonderschoon de oceaan en de bergen ook mogen zijn, zonder Mij is het niets.”

Toen begreep ik het. Het was de stem van mijn liefdevolle Schepper, die alles begrijpt en alles ziet. Wie of wat kan zich meten met de schoonheid van God? Wie kan wedijveren met de vreugde die de aanwezigheid van God met zich meebrengt?

Onze rusteloosheid die wij van binnen voelen, ons verlangen naar het volmaakte geluk, kan alleen door God zelf gevuld worden. Alleen de openbaring van Zijn eeuwigdurende liefde en vriendschap voor ieder van ons afzonderlijk brengt onze harten volkomen tot rust.

